

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Hany Veberové a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Bedřicha v právní věci žalobce: M. R., místem podnikání P., v řízení zastoupeného Mgr. Ivanou Sládkovou, advokátkou se sídlem Praha 5 Janáčkovo nábr.. 39/51, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 427/31, v **řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5.6.2013, č. j. 14776/13/5000-14504-711242**

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 5.6.2013, č.j. 14776/13/5000-14504-711242, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu pro Prahu 8 ze dne 10.12.2012, č.j. 466159/12/0089141109912 o zamítnutí žádosti žalobce o rozložení úhrady daně z přidané hodnoty na splátky.

Žalobce je přesvědčen o tom, že žalovaný jednal v rozporu s ustanovením § 5 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“), i v rozporu s § 6 odst. 3 daňového řádu. Žalobce poukázal na to, že svou žádost o rozložení úhrady odůvodňoval

skutečnostmi podřaditelnými pod § 156 odst. 1, písm. a) – d) daňového řádu, neboť se vinou špatné platební morálky svých obchodních partnerů dostal do druhotné platební neschopnosti, kdy k 8.11.2011 činil zůstatek jeho podnikatelského účtu vedeného u Komerční banky částku ve výši – 64.432,32 Kč, což doložil. Dále žalobce uvedl, že má pohledávky za obchodními partnery k 30.11.2012 ve výši 1.750.797,61 Kč. Z uvedených důvodů byl žalobce nucen uzavřít 17.10.2012 s Komerční bankou smlouvu o úvěru na provozní účely ve výši 700.000,- Kč. Žalobce se, jak je patrné, ne zcela vlastní vinou dostal do finančních obtíží krátkodobého charakteru. Že se jedná o finanční obtíže pouze dočasného charakteru vyplývá i z toho, že k 15.11.2012 žalovaný zjistil, že částka na účtu je o několik desítek tisíc korun vyšší, než byla žalobcem dokládána částka. Žalovaným byly nesprávně vyhodnoceny tyto informace tak, že je údajně prakticky nemožné, aby byl žalobce schopen hradit vedle dosavadních závazků i splátky posečkané daně. Pokud by však žalovaný skutečně trval na neprodlené úhradě daňové povinnosti, žalobci by se zřejmě dále významně zhoršilo jeho saldo a nebyl by do větší míry schopen dále plnit své závazky vůči obchodním partnerům. To by znamenalo pro žalobce vážnou újmu, tímto tvrzením se ale žalovaný nezabýval. V rozhodnutí neuvedl ani, zda tvrzení žalobce považuje za prokázané či nikoli, zda je při vydání rozhodnutí vůbec bral do úvahy a popřípadě do jaké míry z ní při rozhodování vycházel. Rozhodnutí proto považuje žalobce za nepřezkoumatelné. Žalovaný se nezabýval ani tvrzením žalobce o ohrožení výživy daňového subjektu a osob na jeho výživu odkázaných, což způsobuje také nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Toto své i ve správním řízení uvedené tvrzení pak žalobce doplňuje, když na základě rozsudku Obvodního soudu Praha 8 ve věci P 95/2007, kterým byla schválena dohoda rodičů má povinnost přispívat na výživu nezl. syna D. R. nar. ..., částkou 3.000,- Kč měsíčně. Výživa nezletilého, který je na žalobce odkázán, by mohla být trváním na jednorázové úhradě daňové povinnosti ohrožena. Trvání na neprodlené úhradě daňové povinnosti by vedlo i k úplnému zániku jeho podnikání, přičemž výnos z ukončení podnikání by byl zřejmě nižší, než jím vytvořená daň v příštím zdaňovacím období.

Žalovaný sice zdůrazňuje, že na rozložení úhrady daně na splátky nemá žalobce právní nárok, žalobce v této souvislosti poukazuje na judikaturu Ústavního soudu, podle které v případě správního uvážení nesmí být správním orgánem sklouzáváno k libovůli a je nutné se držet ve stanovených mantinelech. Jedná se o nálezy Ústavního soudu ze dne 16.3.2006, sp.zn. IV ÚS 49/04 a Usnesení ze dne 3.10.1995, sp.zn. III.ÚS 101/95 a ze dne 4.10.2000, sp.zn. II. ÚS 361/2000 Sb.

Žalovaný podle žalobce porušil ustanovení § 78 odst. 1 s.ř.s., neboť vybočil z výše uvedených mezí obecně uznávaných ustálenou judikaturou a při vyžadování plnění povinností daňového subjektu odmítl použít prostředky, které by byly pro žalobce nejméně zatěžující, a ještě umožňují dosáhnout cíle správy daní. K tvrzení žalovaného, že žalobce jako podnikatel provozující podnikatelskou činnost na vlastní odpovědnost, by si měl vybírat solventní obchodní partnery, uvedl žalobce, že solventnost obchodního partnera se projeví až uplynutím času a je ovlivněna i řadou vnějších faktorů, které není ani žádný podnikatel schopen ovlivnit, jako je např. hospodářský vývoj země, situace na světových trzích atd.

Pokud žalovaný argumentuje tím, že žalobce měl své žádosti věnovat větší pozornost, neboť z dokladů není zřejmé, z jakého titulu pohledávky vznikly, do jaké míry budou pravděpodobně vymoženy, či chybí informace, zda je žalobce uplatňuje soudně, uvádí žalobce, že správce daní nepostupoval dle ustanovení § 6 odst. 3 daňového řádu, neboť pokud postrádal některé podstatné podklady v žádosti žalobce, měl žalobce v tomto stylu poučit a chybějící podklady vyžádat. Pakliže tak neučinil a vydal rozhodnutí bez znalostí těchto pro něj rozhodných skutečností, je rozhodnutí ztíženo závažnou vadou.

Žalobce navíc považuje i odůvodnění rozhodnutí za zcela nedostatečné, což mělo za důsledek to, že žalobce neměl možnost ve svém odvolání adekvátně reagovat na učiněná zjištění správce daně, čímž došlo k porušení zásady dvojinstančnosti daňového řízení. Žalobce shrnul závěrem, že správní uvážení žalovaného jako správce daně vybočilo ze zákonných mezí, nebyl zachován řádný postup při zjištění všech relevantních skutečností, neboť žalovaný nebyl poučen o tom, že by měl doplnit další podklady rozhodné pro vyřízení jeho žádosti o posečkání a nedostatečným odůvodněním rozhodnutí správce daně rozhodujících v 1. stupni došlo k porušení zásady dvojinstančnosti daňového řízení.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl, když odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. K námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí uvedl, že žalobce v podaném odvolání netvrdil žádné následky, které by mu způsobila neprodlená úhrada daně. Proto nyní nemůže vytýkat, že se možnými důsledky žalovaný nezabýval. K námitce druhotné platební neschopnosti a k provoznímu úvěru se naopak žalovaný na straně 3 a 4 rozhodnutí vyjádřil. Ani námitku týkající se ohrožení výživy daňového subjektu a osob na něho výživu odkázaných podané odvolání (a ani předtím žádost o posečkání) neobsahovalo. Z pouhého zcela obecného konstatování „důvodem, který klienta vedl k podání této žádosti bylo písmeno a-d citovaného ustanovení“, nelze dle žalovaného dovodit konstrukci odvolací námítky, stejně tak nelze dovodit, že by měl žalobce rozsudkem uloženou povinnost přispívat na výživu nezletilého dítěte. Tento argument uplatnil žalobce poprvé až v podané žalobě. Stejně tak poprvé až v žalobě byla uplatněna argumentace nižším výnosem z ukončení podnikání, než jaká by byla žalobcem v příštím období vytvořená daň. I tento argument uplatněný v žalobě zde zůstal v rovině nepodloženého tvrzení. Žalovaný pak k námitce týkající se správního uvážení uvedl shodně jako v rozhodnutí o odvolání, že správce daně může dle ustanovení § 156 odst. 1 daňového řádu povolit na žádost daňového subjektu, nebo z moci úřední posečkání úhrady daně, popřípadě rozložení její úhrady na splátky, a to pouze na základě taxativně stanovených důvodů uvedených pod písm. a) – d) tohoto ustanovení. Správci daně je svěřeno správní uvážení ohledně posouzení skutkového stavu věci, tedy posouzení zda byly či nebyly naplněny podmínky v tomto ustanovení uvedené. Limity této správní úvahy jsou vymezeny na základě rozhodovací praxe orgánů finanční správy. Žalovaný tak neshledává jakýkoliv rozpor s žalobcem uváděnými nálezy Ústavního soudu, když právě postup dle běžné a zavedené správní praxe vede k odstranění případné libovůle při rozhodování, k čemuž žalobcem citované nálezy směřovaly.

K námitce vytýkající žalovanému, že si nevyžádal od žalobce další podklady a že rozhodnutí o posečkání bylo nedostatečně odůvodněno, odkázal žalovaný na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4.2.2015 sp.zn. 3 Afs 74/2014, ze kterého vyplývá, že daňový subjekt nese riziko, že pokud nedoloží svá tvrzení uvedená v žádosti, bude správce daně nucen žádost zamítnout. Žalovaný je tak přesvědčen, že rozhodnutí o posečkání bylo odůvodněno dostatečně (s přihlédnutím k obsahu podané žádosti o posečkání). K námitce, že žalovaný při vyžadování plnění povinnosti odmítl použít prostředky, které by žalobce nejméně zatížily, uvedl žalovaný, že zásada proporcionality je určitým interpretačním korektivem, nikoli vlastním normativním pravidlem chování, které by rozšiřoval zákonem taxativně stanovené důvody posečkání dle ustanovení § 156 odst. 1 daňového řádu. Posečkat žalobci pouze z důvodu vyhnutí se povinnosti úhrady úroků z prodlení nelze, protože žalovaný považuje námitku za zcela nepřiléhavou. Současně žalovaný odkázal na závěr Nejvyššího správního soudu, uvedený v rozsudku ze dne 3.7.2013, č.j. 1 Afs 15/2013-34, ve kterém soud striktně konstatoval, že v žádném případě § 156 daňového řádu neslouží k obcházení pravidel v daňovém řádu stanovených pro placení daně.

U jednání soudu setrvali účastníci na svých dosavadních stanoviscích. K dotazu soudu sdělil zástupce žalobce, že řízení vedená u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 37 Cm 75/2014 a pod sp. zn. 35 Cm 17/2014 dosud nebyla skončena.

Ze správního spisu předloženého žalovaným správním orgánem, zjistil soud, že dne 15.11.2012 podal žalobce žádost o rozložení úhrady daně a příslušenství daně na splátky, ve které uvedl: „Prosim o schválení splátkového kalendáře na daně pro rok 2011, doba splátek 36 měsíců. Datum první splátky – prosinec, Prohlašuji, že nejsem v likvidaci, konkurzu a neprobíhá insolvenční řízení“. Tuto žádost správce daně rozhodnutím ze dne 10.12.2012 zamítl. Proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o posečkání podal žalobce dne 9.1.2013 odvolání, ve kterém uvedl, že důvodem, který žalobce vedl k podání žádosti, bylo písmeno a – d) § 156 odst. 1 daňového řádu. Žalobce se nachází v druhotné platební neschopnosti s ohledem na špatnou platební morálku jeho smluvních partnerů, kteří jsou v prodlení s hrazením svých závazků vůči klientovi o celkové výši 1.757.797,67 Kč se stavem pohledávek ke dni 30.11.2012. Dále uvedl, že má smluvní závazky po splatnosti vůči svým obchodním partnerům a debet na svém podnikatelském účtu v řádu několika desítek tisíc korun. V neposlední řadě byl nucen žádat o úvěr na provozní účely ve výši 700.000 Kč.

O podaném odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, kterým odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí o zamítnutí žádosti o posečkání úhrady daně potvrdil. Žalovaný v rozhodnutí nejprve uvedl, že správce daně nemůže povolit posečkání jen z důvodu, že daňový subjekt po uhrazení svých ostatních závazků nemá dostatek prostředků k uhrazení svých pohledávek vůči Finanční správě ČR, když na povolení posečkání úhrady daně není právní nárok.

K namítané druhotné platební neschopnosti uvedl žalovaný, že z předložených listin je patrné, že žalobce se skutečně nachází v druhotné platební neschopnosti. Odvolatelovy pohledávky jsou rozvrženy mezi 13 subjektů, tj. průměrně každý z nich odvolateli neuhradil částku více než 135 000,- Kč s tím, že rozdíly mezi jednotlivými neproplacenými fakturami jsou značné. Žalobce provozuje podnikatelskou činnost, tedy soustavnou činnost prováděnou samostatně podnikatelem vlastním jménem a zejména na vlastní odpovědnost za účelem dosažení zisku. Žalobce tak nese podnikatelské riziko a pouze na něm je volba jeho obchodních partnerů. Dále žalovaný vytkl žalobci, že podklady pro rozhodnutí byly nedostatečné. Žalovaný zdůraznil, že je on i správce daní při rozhodování o žádosti daňového subjektu o posečkání úhrady daně, které zahajuje řízení při placení daní, vázán návrhem daňového subjektu a záleží pouze na daňovém subjektu, jakou pozornost bude žádosti o posečkání a zejména jejímu odůvodnění a prokázání tvrzení skutečností věnovat. Žalovaný vytkl žalobci také skutečnost, že si sice požádal o posečkání a navrhoval datum první splátky měsíc prosinec 2012, nicméně ani tuto platbu neprovedl. Toto chování vedlo žalovaného k důvodným pochybnostem o záměru žalobce nedoplatek na daní dobrovolně uhradit. Žalovaný pak vyjádřil pochybnosti, zda navrhovaná doba splácení v délce 36 měsíců je s ohledem na žalobcovy majetkové poměry a jeho dosavadní platební morálku reálná. Navíc připomněl, že žalobci byl přiznán provozní úvěr a že v nejbližší době bude nucen splácet i tento úvěr ve výši 700 000,- Kč, což vedlo správce daně k úvaze, že je prakticky nemožné, aby současně hradil i případné splátky posečkané daně. Dospěl tak k závěru, že evidentně by tak případným vyhověním odvolání došlo k ohrožení zabezpečení úhrady daně, což by bylo v rozporu s cílem správy daní dle § 1 odst. 2 daňového řádu.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zák.č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Při posouzení důvodnosti podané žaloby vyšel městský soud z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4.2.2015, č.j. 3 Afs 74/2014 – 29 (dostupný na www.nssoud.cz), ve kterém zdůraznil, že institut posečkání úhrady daně, popřípadě rozložení její úhrady na splátky (§ 156 daňového řádu) je beneficiem ze strany státu, které je poskytováno v případě splnění stanovených podmínek. Správce daně je při rozhodování o žádosti o posečkání vázán návrhem daňového subjektu. Ten je tedy povinen tvrdit ve své žádosti relevantní důvody pro posečkání a současně ke svým tvrzením předložit důkazní prostředky. Důkazní povinnost zde leží na žadateli, který se benefícia při úhradě daně domáhá. Správce daně je povinen vycházet při posouzení žádosti z náležitě zjištěného skutkového stavu. Vychází přitom především z tvrzení a důkazních prostředků obsažených v žádosti a nepochybně může vzít v úvahu i skutečnosti zřejmé z daňového spisu žadatele. Jestliže má však správce daně i po zohlednění obsahu spisu pochybnosti o údajích, které mu žadatel poskytl či má za to, že důvody žádosti nebyly prokazatelně doloženy, není povinen žadateli sdělit, že neunesl důkazní břemeno, příp. jej vyrozumět o tom, jaké důkazní prostředky by měl ke své žádosti předložit. Využití možnosti požádat o beneficium při úhradě daně je výhradně v dispozici daňového subjektu a je tudíž plně na něm, aby svoji žádost komplexně zdůvodnil a předložil k uvedeným důvodům nezbytné důkazní prostředky. Daňový subjekt tak nese riziko, že pokud nedoloží svá tvrzení uvedená v žádosti, bude správce daně nucen žádost zamítnout. Daňovému subjektu však nic nebrání v tom, aby následně o posečkání úhrady daně opětovně požádal a nezbytné důkazní prostředky s touto žádostí již předložil.

V projednávané věci rozhodoval správce daně o žádosti žalobce o posečkání placení daně, ve které pouze uvedl, že prosí o schválení splátkového kalendáře na daně pro rok 2011, doba splátek 36 měsíců. Datum první splátky – prosinec, a prohlásil, že není v likvidaci, konkurzu a že neprobíhá insolvenční řízení. Z uvedeného je patrné, že žalobce v žádosti neuvedl žádné důvody, na základě kterých by mohl správce daně posoudit, zda jsou splněny podmínky pro posečkání úhrady daně. Za této situace soud neshledal důvodnou námitku žalobce, že si měl správce daně od žalobce chybějící podklady vyžádat, a to zejména s ohledem na shora uvedené závěry Nejvyššího správního soudu, který zdůraznil, že § 92 odst. 3 daňového řádu, podle něhož je daňový subjekt povinen prokazovat všechna tvrzení uvedená ve svém podání, se vztahuje i na řízení o žádosti o posečkání úhrady daně. Ustanovení § 92 odst. 4 daňového řádu však správci daně ukládá povinnost vyzvat žadatele k tomu, aby svoje tvrzení prokázal důkazními prostředky, pouze v souvislosti s nalézacím řízením (stanovením daně). Vzhledem k tomu, že předmětem podané žaloby jsou rozhodnutí, kterými nebylo vyhověno žádosti žalobce o posečkání úhrady daně, nevznikla správci daně povinnost žalobce vyzvat k doložení svých tvrzení a jeho postup byl tak zcela v souladu se zákonem.

Nedůvodnou soud shledal proto i námitku žalobce, že rozhodnutí správce daně v prvním stupni nebylo dostatečně odůvodněno, což vedlo k tomu, že v odvolání proti němu nemohl řádně argumentovat. V tom pak spatřuje porušení dvojinstančnosti daňového řízení. Správci daně nelze vytknout, že v rozhodnutí citoval příslušná ustanovení, ze kterých vycházel, když žalobce sám v podané žádosti žádné bližší důvody, o kterých by mohl správce

daně rozhodnout, neuvedl. Vzhledem k tomu, že, jak soud již shora uvedl, neměl správce daně povinnost žalobce vyzývat k doplnění žádosti, nemohl své rozhodnutí odůvodnit jinak než velmi obecně, což učinil. Z rozhodnutí je patrné, že skutečnosti uvedené v žádosti posoudil jako nedůvodné. K porušení dvojinstančnosti daňového řízení také nedošlo, neboť žalobce byl řádně poučen o možnosti podat odvolání proti tomuto rozhodnutí a této možnosti také využil. Nelze odhlédnout od toho, že to byl právě žalobce, který podáním své žádosti vymezil rozsah přezkoumání ze strany správce daně, když správce daně byl při rozhodování o žádosti o posečkání návrhem žalobce uvedeným v podané žádosti vázán. Pokud žalobce v žádosti žádné důvody neuvedl, odrazilo se to i v odůvodnění rozhodnutí správce daně.

Městský soud považuje za nutné zdůraznit, že není pravdivé tvrzení žalobce, pokud v podané žalobě uvádí, že „svou žádost odůvodňoval skutečnostmi podřaditelnými pod § 156 odst. 1 písm. a) až d) daňového řádu“. Podle tohoto ustanovení na žádost daňového subjektu nebo z moci úřední může správce daně povolit posečkání úhrady daně, popřípadě rozložení její úhrady na splátky (dále jen „posečkání“),

- a) pokud by neprodlená úhrada znamenala pro daňový subjekt vážnou újmu,
- b) pokud by byla ohrožena výživa daňového subjektu nebo osob na jeho výživu odkázaných,
- c) pokud by neprodlená úhrada vedla k zániku podnikání daňového subjektu, přičemž výnos z ukončení podnikání by byl pravděpodobně nižší než jím vytvořená daň v příštím zdaňovacím období,
- d) není-li možné vybrat daň od daňového subjektu najednou.

Žalobce ale v podané žádosti neuvedl vůbec žádné důvody, natož důvody, které by bylo možné pod citovaná ustanovení zákona podřadit. Z takto omezeného návrhu pak musel správce daně vyjít a o něm rozhodnout.

Žalobce dále namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí o odvolání, když žalovanému vytýká, že se nezabýval tvrzením žalobce, že pokud by žalovaný skutečně trval na neprodlené úhradě daňové povinnosti, žalobci by se zřejmě dále významně zhoršilo jeho saldo a nebyl by do větší míry schopen dále plnit své závazky vůči obchodním partnerům, což by pro žalobce znamenalo vážnou újmu. Z obsahu odvolání je ale patrné, že v něm žalobce žádné důsledky, které by mu způsobila neprodlená úhrada daně, netvrdil. Podle ustanovení § 89 odst. 2 věta druhá správního řádu přezkoumává odvolací správní orgán správnost napadeného rozhodnutí jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání. Žalovanému proto nelze vytýkat, že se jimi v napadeném rozhodnutí nezabýval.

Soud neshledal důvodnou ani námitku žalobce o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí z důvodu, že se žalovaný nevypořádal s tvrzením žalobce uvedeným v odvolání proti rozhodnutí správce daně, že nepovolením splátek daně by byla ohrožena výživa daňového subjektu a osob na jeho výživu odkázaných. Při vypořádání této námítky soud opět vycházel z ustanovení § 89 odst. 2 správního řádu, neboť z odvolání zjistil, že v podaném odvolání žalobce neuvedl ani žádné tvrzení týkající se ohrožení výživy žalobce nebo jiných osob. Žalovanému proto není možné vytýkat, že se neexistující námitkou nezabýval.

Žalobce dále velmi obecně namítl, že v případě správního uvážení nesmí být sklouzáváno k libovůli a je nutné se držet ve stanovených mantinelech. Žalobce sice neuvádí, v čem konkrétně se měl žalovaný dopustit libovůle a vybočení ze stanovených mantinelů, přesto se soud z tohoto hlediska přezkoumáním napadeného rozhodnutí zabýval a konstatuje, že správní uvážení, tj. hodnocení rozhodných skutečností rozhodujícím správním orgánem, nebylo v daném případě soudem shledáno v rozporu s obsahem spisového materiálu, když

soud považuje za nutné zdůraznit, že odlišný náhled účastníka řízení na způsob hodnocení rozhodujících skutečností správním orgánem nemůže být sám o sobě důvodem pro zrušení rozhodnutí. V dané věci nebylo zjištěno, že by závěry správního orgánu nebyly podloženy dostatečně skutkovými zjištěními nebo s nimi byly v rozporu či že by se správní orgán nevypořádal se všemi odvolacími námitkami žalobce. Závěry, k nimž správní orgán dospěl při hodnocení rozhodujících skutečností, nejsou v rozporu se zásadami logického myšlení a uvažování. Tím jsou zároveň i vymezeny meze přezkumné činnosti soudu ve správním soudnictví, pokud jde o správní uvážení. Úkolem soudu tak není nahradit správní orgán v jeho odborné kompetenci, ani nahradit správní uvážení uvážením soudním, ale naopak posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, respektive zda řádně a úplně zjistil skutkový stav řádným procesním postupem, a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem. Pokud jsou tyto předpoklady splněny, nemůže soud z těchto skutečností vyvozovat jiné nebo přímo opačné závěry.

Uvedené zákonné důvody vyplývající ze shora citované právní úpravy jsou vymezeny taxativním výčtem. V rámci správního uvážení musí správce daně především zvážit, zda je reálné, že daň bude skutečně ve stanovených lhůtách hrazena, a rovněž i to, zda bude dlužník schopen z povoleného posečkání hradit i úrok z odložené částky podle ustanovení § 157 odst. 2 daňového řádu. Velmi podstatné je, jak komplexně žadatel svoji žádost odůvodnil, respektive jakými důkazními prostředky ji podložil. Správní úvaha je tedy omezena množstvím informací, které má správce daně o daňovém subjektu k dispozici.

Jak soud již shora uvedl, žalobce v podané žádosti žádné důvody, pro které by jí měl správce daně vyhovět, neuvedl. Nelze proto vytýkat správci daně, že se v odůvodnění rozhodnutí soustředil zejména na právní úpravu, ze které vycházel a po té velmi stručně zhodnotil, proč návrhu nevyhověl. Takové odůvodnění zcela odpovídá rozsahu podané žádosti. Konstatování žalovaného v napadeném rozhodnutí, že žalobce měl své žádosti věnovat více pozornosti, řádně ji odůvodnit a prokázat tvrzené skutečnosti, bylo proto na místě.

Pokud jde o námitky směřující k odůvodnění napadeného rozhodnutí, dospěl soud k závěru, že žalovaný odvolací správní úřad v souladu s výše uvedenými předpoklady zcela jednoznačně, určitě a srozumitelně vyjádřil své důvody, pro které považoval za správné žádost žalobce zamítnout, resp. zamítnout podané odvolání proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti. Žalovaný se řádně vypořádal jak s námitkou druhotné platební neschopnosti žalobce, tak i s poukazem žalobce na nutnost čerpání úvěru, když žádné jiné námitky žalobce, jak soud již konstatoval shora, v odvolání neuvedl. Žalovaný odvolací správní úřad tak zcela v dostatečné míře zdůvodnil, proč žalobcem uváděné důvody nepovažoval za dostatečné pro posečkání. Soud považuje za nutné znovu zdůraznit, že správce daně ani žalovaný odvolací úřad neměly povinnost poté, co žalobce neunesl důkazní břemeno, sdělit žalobci, jaké důkazní prostředky by přispěly k doložení tvrzení obsažených v žádosti o posečkání.

Městský soud v Praze neshledal při posouzení žalobních námitek jejich důvodnost ani žádné vady řízení, ke kterým by soud byl povinen přihlížet z úřední povinnosti a které by měly za následek nezákonnost či věcnou nesprávnost napadeného rozhodnutí. Na základě výše uvedeného odůvodnění Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně, a proto ji postupem podle ustanovení § 78 odstavec 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst.1 soudního řádu správního, podle něhož žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu účelně vynaložených nákladů v řízení a žalovaný správní úřad, jemuž by právo na náhradu účelně vynaložených nákladů podle výsledku řízení náleželo, žádné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevykázal ani neuplatňoval. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 20. září 2016

JUDr. Hana Veberová
předsedkyně senátu